

A vibrant meadow of wildflowers, including large red and orange poppies and numerous white daisies with yellow centers. In the background, a person in a light blue shirt and jeans stands on a grassy slope under a blue sky with scattered clouds. The overall scene is bright and natural.

JAG HAR SETT

Dikter av Nils Forsberg

JAG HAR SETT

Jag har sett Den Osynlige,
Vilken bländande upptäckt!
Men långt sedan han
blev varse mig.
Över havet när solen steg upp
en gryende röd morgon.
Bland bergen när solen gick ner
en skymmande blå afton.
Och jag såg
i den mjuka skymningen
över slätten
där fjärran kom nära
- att det var Han!
Ja, jag har sett honom
nästan överallt.
I blomman
trädet
havet
på stranden
på ängen
...
Skriv upp, vad Du vill!
Nästan överallt,
Sedan han öppnat mina ögon!

VARA MÄNNISKA

Vara människa
stå upprätt
sträva högt
högre än andra
levande varelser
- högre än stjärnorna
- och nå Gud.

Vara människa,
böja sig
av dagsverket,
synden
och sorgen,
trampas
förödmjukas
av andra människor,
bli jord
i jord
och uppstå!

Vara människa
sträcka sig
långt från sig själv,
ha händerna knutna,
ha händerna öppna,
ha händerna knäppta.
Bygga broar
riva murar
spränga gränser
och nå varandra.

Vara människa,
sträcka sig i bön,
leva i kärlek,
dö till liv!

Vara människa,
privilegium!

LJUS FRAMTID

När alla lampor slocknat
och mitt eget ljus
har brunnit ut,
kan jag inte låna eld
hos någon annan.

När forsarna
har torkat ut
och tömts på kraft
och själva solen är
förkolnad,
då finns ändå
HAN som sa:
"Jag är Världens ljus!"

Inget mörker
finns hos honom.
Vi behöver
inget eget ljus,
nej, inget ljus,
för allt är ljus!

DRÖMMENS Ö

Skeppsbruten på livshavet -
ensam på flotte
utsvulten
sargad av sol och hårda vindar
frusen och trasig
utmattad
feberhet
nästan vansinnig av längtan efter
land
ser jag nu
äntligen
i horisonten
konturerna av drömmens ö.

PREDIKSTOLSTANKAR

Jag är en av de predikanter
som fått tala för en tre, fyra tanter
och utan klockare varit ibland
så vi fått sitta och sjunga för hand.

Ofta jag tyckt helt visst
ritualen blev torftig, vand och trist
då inspirationen flydde sin kos
i symötesskvaller och kaffeos.

Men ändå var jag ett sändebud
från konungars konung Herren vår Gud!
Mitt ord var ej mitt! Jag var blott en röst
av den ande som ropade i mitt bröst!

Jag drömde hur människor i själanöd
fick äta och tröstas av livets bröd.
Men glömde ofta att själv ta emot
hans segrande kraft genom bön och bot.

Men nu står jag här på min plats igen,
för att vittna om honom, syndares vän.
O, finge jag säga de ord än en gång
som stämmer ditt hjärta till segersång!

OVÄNTAT MÖTE

Jag tyckte han var avskyvärd;
smutsig, trasig, ful och tård,
med hes och sprucken stämma,
som kom och bad mig om en femma.

Jag låtsades ej se och höra
den som så mig vågat störa
bland hederliga fina vänner,
där man min redbarhet väl känner.

Men, det var Herren själv som kom
i denna smuts och fattigdom,
och som jag honom inte kände,
han sa adjö - och vände.

Så här står jag nu ensam kvar
och tänker på en kung som bar
en smutsig, trasig skjorta,
men nu, så är han borta!

Med hes och sprucken stämma
han bad mig om en femma,
som hjälp till nattlogi -
och gjorde sedan sin sorti.

Vem trodde att han skulle gå
en höstkväll utan paletå
och frysa likt de andra,
som utan hemvist vandra?

Jag ville hellre ha en Gud
med krona och konungslig skrud,
så stolt och fin där han går fram,
att jag slapp stå och känna skam.

En Gud som går på detta sätt,
som tiggare på trottoar,
det måste vara från allt vett!
Jag har min femma kvar!

TVÅ SORTS ÖGON

Vi har två sorts ögon,
de som vi ser med
och de som vi tror med,
yttre ögon och inre!

Snart ska de yttre slutas
trötta av allt de sett,
men de inre öppnas,
för att se det vi trott
och älskat.

Vi skall se -
Den Osynlige,
så som han är.
Vi ska se och leva.

GUD LER MOT MIG

Jag märker,
att Gud ler mot mej
var gång jag ber.

Det är något
som han alltid ser
och känner igen
- sin egen sons ansikte.

Du är min egen son,
tänker han,
sätt dej här på knät,
säger han.

SORGEN, MIN VÄN

Sorgen
blev en vän
i annorlunda dräkt.
Smärtan
var en kalk
av frälsarhänder räckt.

Nederlaget
blev en seger
fast på annat sätt.
Hungern
gav till mättnad
en gudomlig rätt.

Ensamheten
gav gemenskap
ingen har förstått.
Offret
blev en gåva
av gudomligt mått.

EN ENDA KORT MINUT

En enda kort minut,
- vad hinner inte hända:
För någon rinner blodet ut
och livet är till ända.
För någon lyser solens ljus
och liv kan återvända.

Någon vredgas på sin bror
och krossar hjärtat på sin mor.
För någon klappar sorgen på
och någon ser sin kära gå.
För någon tändes livets låga
och någon syns till graven tåga.

En enda kort minut,
vad hinner inte hända!

DÄR GUD BOR

I bländande ljus
där min Fader bor,
i himmelens hus
med härlighet stor.

År det ingen som når
honom, där han går
bortom hav och land,
fastän ledd av hans hand.

Kan du se hans spår
där han osynlig går,
när du sörjer som mest
blir hans omsorg som bäst.

Fast så mäktig och stor,
i ditt hjärta han bor.
Du kan höra hans röst.
viska tro och tröst.

I bländande ljus
och i hjärtats hus,
bland änglar han bor
och i dig som tror.

DÄR DOG MAN INTE

I min barndoms by,
där dog man inte -
utan man insomnade!
Lugnt och stilla
"i tro på sin frälsare".
Så stod det
i begravningsannonserna,
som ett sista vittnesbörd
till alla om ett slut
som inte blev ett slut.

I min barndoms by
där gick man inte bort
när man slutit ögonen
och äntligen fått vila
efter en strävsam levnad.
Där fick man hembud,
eller flyttade hem,
till "en stad ovan molnen".
Hälsa Jesus, sa vänner
vid graven!

I min barndoms by
hördes ibland
klockor ringa
från sockenkyrkan miltals bort.
Men vi hade ändå
en helgedom
i vårt hjärterum,
allra innerst inne.

Och vi hörde en stilla röst
Som fick mig att svara
Innan det blev för sent
och rösten tystnat,
som jag varnades för
av dem som berett sig
för livets resa mot den
sista vilan.

Det var därför
jag svarade JA
redan då,
I början på min resa
genom livet.
Så jag tänker inte dö,
eller gå bort,
vika om hörnet,
sätta träskorna,
dra av stövlarna,
eller allt vad man säger,
när man ingenting vet
om tid och evighet.

Jag vill kallas hem
så man kan säga:
Han har fått hembud!

EN GÅNG RANN KRAFTEN UT

En gång rann kraften ut -
som när ett bildäck säckar hop
eller luften släpps ur en ballong,
eller tappen dras ur tunnan.

Som när man klättrat upp mot toppen
och inte orkat mer,
som när man fick ge upp
redan när man börjat,
och tvingats släppa taget.

Som när klockan blivit fem
efter en tung arbetsdag,
eller man ingenting fick göra
fast man ville och kunde,
eller man inte hunnit ända fram.

Som när laget valdes ut
och man blev över.

Som när vännen svikit,
som när man själv var svikare.
Som när börsen blivit tom
och skåpet tomt i köket
och där fanns ingenting
att leva av.

Som när man tänkte,
"Allt är slut"
och man bara
slocknade,
likt ett litet ljus
när fönstret öppnades.

Men kom igen ändå -
i sjukhussängen,
och kände smärtan
från kanylen i blodkärlet,
och den trygga värmen
från den som höll min hand.

ENSAM

Ensam
är ej ensam
om att vara ensam.

Ingen
har så många
bröder.

HAN SOM INGENTING VAR

Man sa
att han ingenting kunde.
Han sa
att han ingenting var.

Men han stod här
mitt ibland oss,
lyste och log
som ett sken
från vår far.

Han gick här
som ljuset
från honom
som alltid var
och som alltid är.

BÖCKERNA OCH BOKEN

Böckerna
har vänt ryggarna
åt mig.
Står där
dammiga och slutna
tätt, sida vid sida,
bredvid varandra,
med mig utanför.

Utom en,
Den gamla boken,
inbunden
men inte sluten,
alltid öppen.
Du vet
vilken jag menar!

Läs mig,
säger den!
Och jag speglar mig
i själva skriften,
som visar
vem jag är
och vem jag vill vara.

JAG VET EN TRYGGHET

Det lilla barnet -
som öppnar sin hand
och sluter den om
mitt lillfinger
- utan att se mig
- utan att förstå mig
- utan att fråga
om jag finns
eller varför
- men ändå drar
en oförklarlig ström
av värme ifrån mig
- är den bästa bild jag vet
om mig själv
i Faderns armar,
med handen
kring Guds lillfinger.

MÄSTAREN

Inte är det väl
pennan som skriver,
penseln som målar,
kniven som snidar,
nålen som syr.

Är det inte handen
som skriver,
målar, snidar, syr?

Men vem äger
handen som skriver.
penseln som målar,
kniven som snidar
nålen som syr?
Är det inte mästaren?

Men vems är mästaren?
Och vem är MÄSTAREN?
Det är den Evigt Store Mästaren,
som har alla
målare, skrivare, snidare
och sömmerskor
i sin egen stora ateljé.

ROP UR DJUPEN

Djupt ur djupen,
från mitt allra innersta,
tränger sig ropet fram,
mitt djupa, höga,
men tysta rop.

Ingen kan höra,
inte ens jag själv.
Bara han som har öra
och hjärta, GUD!

PÅ NYÅRSDAGEN 2024

Som en svajande bro,
en okänd väg
ingen kan veta
är det nya året.

Men min färdkamrat,
han
som var, är och blir,
är med
som förr, nu och sedan.

NILS FORS-
BERG

Född 7 juni

1933 i

Nordmaling.

Kyrkoherde

emeritus.

Pastorsordination i Svenska
Missionsförbundet 1956.

Prästvigning i Västerås

Domkyrka 1973.

Nils Forsberg har alltsedan
ungdomstiden verkat som
förkunnare och inspiratör
med sitt varma och innerli-
ga tonfall, som han har för-
valt även i sitt diktande.

Ofta har han deklamerat
från predikstol och estrad
ur egen fatabur. Nu öppnas
det upp genom denna sam-
ling, som är ett axplock
utfört av några nära vänner.
Till glädje för dem som har
värmts av hans tankeverser.

FOTO

Karin Reibring

GRAFISK FORM

Albin Andreasson

